

лисича муцуна и живи подвижни очи на истински престъжникъ. Ламбената свѣтлина едва освѣтява тѣхнитѣ лица.

Снажестиятъ заговорва тихо, но все пакъ силно:

— Безъ борба, не може да се направи нищо. Трѣбва да се използва сегашното състояние на нѣщата. Въ селата кипи недоволство. Това трѣбва да се узнае на фронта отъ всички войници. . . Съ писма, или съ устно предаване, да се опише, колкото се може въ по-черни краски мизерията и нищетата. . . Сега на фронта има незадоволство отъ нѣмцитѣ. Тѣ, нито даватъ войски, нито пъкъ позволяватъ на нашитѣ да напредватъ къмъ Солунъ, дето вече съглашенцитѣ се окопаватъ здраво и тукъ ще се превърне на една постоянна пукотевица, която ще продължи най-малко още две години, ако не и повече. Тия нѣмци сега извличатъ хранитѣ отъ селата и ги пренасятъ съ вагони въ Германия. Трѣбва да се каже, че това става нѣкжде на сила. . .

— Това вече се знаеше преди да ме ранятъ. . .

— Нека се продължава въ сѣщия духъ. . . Постоянно да ми пишешъ на даденитѣ ти адреси. Ясно, нали. . . Трѣбва да се работи иначе спокойствието на страната нѣма да бжде въдворено скоро. Тая учена паплачъ, трѣбва да изгине, да я унищожимъ, тя е негодна да управлява и напѣтствува. Трѣбва сами да вземемъ управлението въ рѣцетѣ си и насочимъ селото, къмъ нови идеи, нови цѣли и нови пѣтища. . .

Азъ не издържахъ, а станахъ, за да вида по-отблизо тия фигури. Отворихъ вратата и снажестия войникъ бързо смущка лисичата муцуна и се потъмиха въ нощта. Отидохъ въ комендантската стая и тамъ на единъ отъ дежурнитѣ адютанти, разправихъ за тия две тъмни фигури. Той разпрати патрули да ги заловятъ, но не успѣха. . .

Адютанта написа своя рапортъ, но дали той ще постигне цѣльта си, и стрѣсне всичката тая сганъ, която се е приютила на топло изъ разнитѣ канцеларии, за да се взематъ бързи мѣрки и се предотврати едно зло, което ако се струпа върху главитѣ на народа, страната ще бжде хвърлена въ анархия. Тия мои съмнения трѣбва да съмъ ги мислила гласно, адютанта ме изглежда нѣкакъ